

PASTORALA DE CRĂCIUN A PRAEFERICITULUI TIKHON

HRISTOS S-A NĂSCUT! PROSLĂVIȚI-L!

Preacucernicului cler, preacuvioșilor monahi și monahii și evlavioșilor credincioși ai Bisericii Ortodoxe în America,

Lubiții mei frați și fii duhovnicești,

Hristos S-a născut! Proslăviți-l!

În ultimii ani, suntem invitați din ce în ce mai des să pătrundem într-o mulțime de universuri, ca o alternativă la viața noastră cotidiană. O nouă serie “Star Wars” a fost lansată recent și, fără îndoială, vor urma și altele, împreună cu o mulțime nesfârșită de lumi cinematografice similare și de realități virtuale în domeniul sporturilor, al divertismentului, al internetului și în mijloacele de comunicare în masă. Deși promit o evadare din cotidian, asemenea lucruri adesea ne lasă prinși în cursa lumii noastre de patimi și de dorințe lumești.

În această zi de sărbătoare a Marelui Praznic al Nașterii după Trup a Domnului, Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, suntem invitați să pătrundem nu într-o lume a evadării, ci în acea “taină ciudată și preaslăvită” prin care suntem schimbați la față și transformați, îmbrățișând Împărăția Cerurilor și lăsându-L pe Domul să ne îmbrățișeze. Ni se oferă posibilitatea să ne întâlnim nu cu “eroi” uimitori ai universului tridimensional pe ecranul de înaltă definiție, ci mai degrabă cu frumusețea simplă a Nașterii Pruncului Iisus.

În mod aparent, în afară de înfățișarea extrem de austeră, nimic din lumea exterioară nu este de natură să atragă atenția: o femeie naște într-o peșteră și își pune copilul în iesle. Însă tocmai prin aceste realități simple, se descoperă o mare taină în univers: Dumnezeu Cel de dinaintea veacurilor Își însușește întru totul natura noastră umană. “Cel Care a împodobit cerurile cu stele S-a bucurat să Se nască precum un prunc, iar Cel Care ține toate capetele Pământului în podul palmelor Sale este pus în ieslea dobitoacelor.”

Această taină capătă înțeles pentru noi prin viața liturgică și de participare în Tainele Bisericii, ca și prin eforturile noastre mărunte de a trăi cu blândețe creștinească. Aceasta înseamnă mult mai mult decât a fi virtuos. Cum scria Părintele Alexander Schmemmann, “Un om blând este blând pentru că ia oamenii așa cum sunt, îi acoperă cu blândețe. Blândețea este frumoasă, este cel mai frumos lucru pe acest pământ. Oamenii virtuoși sunt activiști, obsedați de dorința de a-și impune principiile și bunătatea, și au o ușurință în a condamna, în a distruge, în a urî... În lumea aceasta există multă virtute, dar atât de puțină blândețe.”

Virtutea nu este un scop, ci mai degrabă o viață trăită în smerenie și o luptă pentru a desluși imaginea însăși a Domnului în fiecare om pe care îl întâlnim. “Cel pe Care în esență nimeni nu poate să-L atingă” este înfășurat ca un muritor în scutece, pentru ca noi să putem deveni “părtași ai naturii Sale divine.” În acest context, elementul de evadare îl constituie fuga de păcat și de ademenirea mult prea amăgitoare a acestei lumi.

Harul Sfântului Duh nu ne este dat pentru virtute ori pentru nevoiță ascetică eroică, ci își are rădăcinile mai ales în smerenia care ne transformă, așa cum Întruparea transformă universul. “Acum făptura să dea deoparte toate lucrurile vechi, uitându-se la Tine, Creatorul, Care S-a făcut Prunc, căci prin Nașterea Ta le-ai înnoit toate, făcându-le din nou și întorcându-le la frumusețea lor dintâi.”

Fie ca bucuria acestui mare Praznic să ne schimbe pe noi acum, în Noul An care va veni și în fiecare zi a vieții noastre, iar noi să așteptăm Împărăția Cerurilor, care nu ni s-a dezvăluit încă pe deplin, dar care este deja întru totul prezentă în viața Trupului lui Hristos, adică în viața Bisericii.

Cu dragoste întru Pruncul Hristos,

+

+ Tikhon
Arhiepiscop de Washington
Mitropolit al Întregii Americi și al Canadei